SR STRAFRECHT UPDATES

Nieuwsbrief SR Updates

Nummer 30, 2026

Redactie: prof. mr. J.S. Nan en mr. C.L. van der Vis.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:1627 06-10-2026

Kon het hof oordelen dat voor het opzettelijk voorhanden hebben van accijnsgoederen als bedoeld in artikel 97 jo. 5 lid 1 onder b Wet op de accijns voldoende is 'dat een persoon opzettelijk betrokken raakt bij het voorhanden hebben'?
Kon het hof oordelen dat voor het opzettelijk voorhanden hebben van accijnsgoederen als bedoeld in artikel 97 jo. 5 lid 1 onder b Wet op de accijns voldoende is 'dat een persoon opzettelijk betrokken raakt bij het voorhanden hebben'?

Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:1626 06-10-2026

Kon het hof oordelen dat voor het opzettelijk voorhanden hebben van accijnsgoederen als bedoeld in artikel 97 jo. 5 lid 1 aanhef en onder b van de Wet op accijns voldoende is 'dat een persoon opzettelijk betrokken raakt bij het voorhanden hebben'?
Kon het hof oordelen dat voor het opzettelijk voorhanden hebben van accijnsgoederen als bedoeld in artikel 97 jo. 5 lid 1 aanhef en onder b van de Wet op accijns voldoende is 'dat een persoon opzettelijk betrokken raakt bij het voorhanden hebben'?

Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:1578 06-10-2026

Kon het hof oordelen dat de vervolging voor de overtreding geen betrekking heeft op 'hetzelfde feit' als waarvoor eerder aan de verdachte een verzuimboete is opgelegd?
Kon het hof oordelen dat de vervolging voor de overtreding geen betrekking heeft op 'hetzelfde feit' als waarvoor eerder aan de verdachte een verzuimboete is opgelegd?

Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:1620 06-10-2026

Bewijsklachten.
Bewijsklachten.

Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:1619 06-10-2026

Bewijsklacht.
Bewijsklacht.

Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:1615 06-10-2026

Staat het Unierecht eraan in de weg dat na inbeslagneming een kopie van de inhoud

van een smartphone wordt gemaakt (of een poging daartoe wordt ondernomen) zonder dat aan het maken van die kopie of poging daartoe rechterlijke toetsing voorafgaat?
Staat het Unierecht eraan in de weg dat na inbeslagneming een kopie van de inhoud van een smartphone wordt gemaakt (of een poging daartoe wordt ondernomen) zonder dat aan het maken van die kopie of poging daartoe rechterlijke toetsing voorafgaat?

Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:1613 06-10-2026

Kon het hof, gelet op artikel 1 Sr en artikel 7 EVRM, toepassing geven aan artikel 36e lid 3 Sr zoals deze bepaling luidt sinds 1 juli 2011, nu een van de feiten waarop de veroordeling berust deels vóór die datum is begaan?
Kon het hof, gelet op artikel 1 Sr en artikel 7 EVRM, toepassing geven aan artikel 36e lid 3 Sr zoals deze bepaling luidt sinds 1 juli 2011, nu een van de feiten waarop de veroordeling berust deels vóór die datum is begaan?

Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:1622 06-10-2026

Kon het hof oordelen dat het aandeelhoudersverslag een vals geschrift is als bedoeld in artikel 225 lid 1 Sr?
Kon het hof oordelen dat het aandeelhoudersverslag een vals geschrift is als bedoeld in artikel 225 lid 1 Sr?

Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:1623 06-10-2026

Kon het hof oordelen dat de door ander ingebrachte gelden uit een misdrijf afkomstig zijn op de grond dat deze persoon heeft geweigerd te verklaren over de herkomst van de gelden en zijn de voor het bewijs gebruikte verklaringen van de getuigen met elkaar te verenigen?
Kon het hof oordelen dat de door ander ingebrachte gelden uit een misdrijf afkomstig zijn op de grond dat deze persoon heeft geweigerd te verklaren over de herkomst van de gelden en zijn de voor het bewijs gebruikte verklaringen van de getuigen met elkaar te verenigen?

Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:1577 06-10-2026

Bewijsklacht.
Bewijsklacht.

Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:1544 06-10-2026

Kon de rechtbank het klaagschrift voorwaardelijk gegrond verklaren?
Kon de rechtbank het klaagschrift voorwaardelijk gegrond verklaren?

RECHTSPRAAK

Kon het hof, gelet op artikel 1 Sr en artikel 7 EVRM, toepassing geven aan artikel 36e lid 3 Sr zoals deze bepaling luidt sinds 1 juli 2011, nu een van de feiten waarop de veroordeling berust deels vóór die datum is begaan?

Kon het hof, gelet op artikel 1 Sr en artikel 7 EVRM, toepassing geven aan artikel 36e lid 3 Sr zoals deze bepaling luidt sinds 1 juli 2011, nu een van de feiten waarop de veroordeling berust deels vóór die datum is begaan?

Beoordeling van het eerste cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt met een beroep op artikel 1 van het Wetboek van Strafrecht (hierna: Sr) en artikel 7 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) dat het hof geen toepassing mocht geven aan artikel 36e lid 3 Sr zoals deze bepaling luidt sinds 1 juli 2011, omdat één van de feiten waarop de veroordeling berust die aan de ontnemingsvordering ten grondslag ligt deels vóór die datum is begaan.

In de onderliggende strafzaak is de betrokkene onder meer veroordeeld voor een op 30 november 2011 begaan strafbaar feit waarvoor een geldboete van de vijfde categorie kan worden opgelegd. Het oordeel van het hof dat in zo'n geval artikel 36e lid 3 Sr, zoals die bepaling luidt sinds 1 juli 2011, kan worden toegepast geeft niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting. Hier doet zich niet het geval voor waarop artikel 1 lid 2 Sr en artikel 7 lid 1 EVRM zien, omdat artikel 36e lid 3 Sr, in de redactie zoals het hof daaraan toepassing heeft gegeven, ten tijde van het begaan van het strafbare feit op 30 november 2011 al van toepassing was.

Het cassatiemiddel faalt.

Beslissing

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad
Datum uitspraak: 06-10-2026
ECLI: ECLI:NL:HR:2026:1613
Zaaknummer: 24/03921
Rechters: F. Damsteegt, R. Kuiper en C. Caminada
Advocaten: T. Straten
Wetsartikelen: art. 1 Sr, art. 7 EVRM en art. 36e lid 3 Sr

RECHTSPRAAK

Kon het hof oordelen dat de door ander ingebrachte gelden uit een misdrijf afkomstig zijn op de grond dat deze persoon heeft geweigerd te verklaren over de herkomst van de gelden en zijn de voor het bewijs gebruikte verklaringen van de getuigen met elkaar te verenigen?

Kon het hof oordelen dat de door ander ingebrachte gelden uit een misdrijf afkomstig zijn op de grond dat deze persoon heeft geweigerd te verklaren over de herkomst van de gelden en zijn de voor het bewijs gebruikte verklaringen van de getuigen met elkaar te verenigen?

Beoordeling van het tweede cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt over (de motivering van) de bewezenverklaring.

Het cassatiemiddel leidt niet tot cassatie. De redenen daarvoor staan vermeld in de conclusie van de advocaat-generaal onder 3 bij het arrest dat de Hoge Raad vandaag heeft uitgesproken in de zaak 24/01170, ECLI:NL:HR:2026:1621.

Beoordeling van de overige cassatiemiddelen

De Hoge Raad heeft de klachten over de uitspraak van het hof beoordeeld. De uitkomst hiervan is dat deze klachten niet kunnen leiden tot vernietiging van die uitspraak. De Hoge Raad hoeft niet te motiveren waarom hij tot dit oordeel is gekomen. Bij de beoordeling van deze klachten is het namelijk niet nodig om antwoord te geven op vragen die van belang zijn voor de eenheid of de ontwikkeling van het recht (zie artikel 81 lid 1 van de Wet op de rechterlijke organisatie).

Ambtshalve beoordeling van de uitspraak van het hof

De Hoge Raad doet uitspraak nadat meer dan twee jaren zijn verstreken na het instellen van het cassatieberoep. Dat brengt mee dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 van

het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden is overschreden. Dit moet leiden tot vermindering van de opgelegde geldboete van € 50.000.

Beslissing

De Hoge Raad:

- vernietigt de uitspraak van het hof, maar uitsluitend wat betreft de hoogte van de opgelegde geldboete;

- vermindert de geldboete in die zin dat deze € 47.500 bedraagt;

- verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad
Datum uitspraak: 06-10-2026
ECLI: ECLI:NL:HR:2026:1623
Zaaknummer: 24/01146
Rechters: M.J. Borgers, M. Kuijer en T.B. Trotman
Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Bewijsklacht.

Bewijsklacht.

Beoordeling van het tweede cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt over (de motivering van) de bewezenverklaring van de pleegplaats.

De bewezenverklaring en de bewijsoverwegingen van het hof zijn weergegeven in de conclusie van de advocaat-generaal onder 2 en 3.

Het cassatiemiddel leidt niet tot cassatie. De redenen daarvoor staan vermeld in de conclusie van de advocaat-generaal onder 6.

Ambtshalve opmerking over de strafoplegging

Naar aanleiding van de conclusie van de advocaat-generaal onder 7 merkt de Hoge Raad het volgende op. Op grond van artikel 177 lid 2, aanhef en onder d en slot, van de Wegenverkeerswet 1994 in samenhang met artikel 58b en artikel 59 van het Besluit administratieve bepalingen inzake het wegverkeer kan voor het door het hof bewezenverklaarde feit hechtenis van ten hoogste twee maanden of een geldboete van de tweede categorie worden opgelegd. Ten tijde van het bewezenverklaarde, op 13 juli 2021, was het in artikel 23 lid 4 van het Wetboek van Strafrecht bepaalde bedrag van de tweede categorie € 4.350. De door het hof opgelegde geldboete van € 500, subsidiair 10 dagen vervangende hechtenis, valt binnen dit strafmaximum.

Beslissing

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad
Datum uitspraak: 06-10-2026
ECLI: ECLI:NL:HR:2026:1577
Zaaknummer: 24/04685

Rechters: M.J. Borgers, T.B. Trotman en R. Kuiper
Wetsartikelen: art. 177 lid 2 WVW 1994 en art. 23 lid 4 Sr

RECHTSPRAAK

Kon de rechtbank het klaagschrift voorwaardelijk gegrond verklaren?

Kon de rechtbank het klaagschrift voorwaardelijk gegrond verklaren?

Beoordeling van het cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt dat de rechtbank aan de gegrondverklaring van het klaagschrift een voorwaarde heeft verbonden en geen onvoorwaardelijke last tot teruggave heeft gegeven.

'Beslissing

De rechtbank:

- verklaart het beklag gegrond onder de voorwaarde dat het verboden materiaal van de telefoon kan worden en wordt verwijderd.'

De wet voorziet niet in de mogelijkheid van een voorwaardelijke beslissing over strafvorderlijk inbeslaggenomen voorwerpen. Als de rechter van oordeel is dat het belang van strafvordering zich (nog) verzet tegen de teruggave van het inbeslaggenomen voorwerp, dan moet hij het klaagschrift waarin de teruggave van dat voorwerp wordt verzocht ongegrond verklaren. Is daarvan geen sprake, dan moet in de regel teruggave worden gelast. (Vgl. HR 12 november 2019, ECLI:NL:HR:2019:1692.) De rechtbank heeft dit miskend.

Het cassatiemiddel slaagt.

Beslissing

De Hoge Raad:

- vernietigt de beschikking van de rechtbank;

- wijst de zaak terug naar de rechtbank Rotterdam, opdat de zaak opnieuw wordt behandeld en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad
Datum uitspraak: 06-10-2026
ECLI: ECLI:NL:HR:2026:1544
Zaaknummer: 25/02004
Rechters: C.N. Dalebout, F. Posthumus en C. Caminada
Advocaten: N. Talhaoui
Wetsartikelen: art. 94 Sv

RECHTSPRAAK

Kon het hof oordelen dat het aandeelhoudersverslag een vals geschrift is als bedoeld in artikel 225 lid 1 Sr?

Kon het hof oordelen dat het aandeelhoudersverslag een vals geschrift is als bedoeld in artikel 225 lid 1 Sr?

Beoordeling van het eerste cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt over (de motivering van) de bewezenverklaring onder 1 primair.

Het cassatiemiddel leidt niet tot cassatie. De redenen daarvoor staan vermeld in de conclusie van de advocaat-generaal onder 3.

Beoordeling van de overige cassatiemiddelen

De Hoge Raad heeft de klachten over de uitspraak van het hof beoordeeld. De uitkomst hiervan is dat deze klachten niet kunnen leiden tot vernietiging van die uitspraak. De Hoge Raad hoeft niet te motiveren waarom hij tot dit oordeel is gekomen. Bij de beoordeling van deze klachten is het namelijk niet nodig om antwoord te geven op vragen die van belang zijn voor de eenheid of de ontwikkeling van het recht (zie artikel 81 lid 1 van de Wet op de rechterlijke organisatie).

Ambtshalve beoordeling van de uitspraak van het hof

De Hoge Raad doet uitspraak nadat meer dan twee jaren zijn verstreken na het instellen van het cassatieberoep. Dat brengt mee dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden is overschreden. Dit moet leiden tot vermindering van de opgelegde taakstraf van 720 uren, subsidiair 360 dagen hechtenis.

Beslissing

De Hoge Raad:

- vernietigt de uitspraak van het hof, maar uitsluitend wat betreft het aantal uren te verrichten

taakstraf en de duur van de vervangende hechtenis;

- vermindert het aantal uren taakstraf en de duur van de vervangende hechtenis in die zin dat de taakstraf 695 uren beloopt, subsidiair 347 dagen hechtenis;

- verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad
Datum uitspraak: 06-10-2026
ECLI: ECLI:NL:HR:2026:1622
Zaaknummer: 23/04688
Rechters: M.J. Borgers, A.L.J. van Strien en M. Kuijer
Wetsartikelen: art. 225 lid 1 Sr

RECHTSPRAAK

Staat het Unierecht eraan in de weg dat na inbeslagneming een kopie van de inhoud van een smartphone wordt gemaakt (of een poging daartoe wordt ondernomen) zonder dat aan het maken van die kopie of poging daartoe rechterlijke toetsing voorafgaat?

Staat het Unierecht eraan in de weg dat na inbeslagneming een kopie van de inhoud van een smartphone wordt gemaakt (of een poging daartoe wordt ondernomen) zonder dat aan het maken van die kopie of poging daartoe rechterlijke toetsing voorafgaat?

Waar het in deze zaak om gaat

Aan de Hoge Raad zijn prejudiciële vragen gesteld die erop neerkomen of in het licht van het Unierecht politie en justitie zonder voorafgaande rechterlijke machtiging bij een strafrechtelijk onderzoek een kopie mogen maken van de inhoud van (een digitale-gegevensdrager of een geautomatiseerd werk, waaronder) een smartphone. Het Unierecht geeft op deze vraag geen duidelijk antwoord. De Hoge Raad zal daarom in deze zaak een prejudiciële vraag stellen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna ook: Hof van Justitie). Verder zal de Hoge Raad in verband met lopende strafzaken een voorlopig oordeel geven. Dat oordeel houdt in de kern in dat een werkwijze van politie en justitie waarbij zonder voorafgaande machtiging van de rechter-commissaris, bij wijze van bevriezingsmaatregel, een kopie wordt gemaakt van de inhoud van een inbeslaggenomen smartphone (of een poging daartoe wordt gedaan), niet onverenigbaar is met het Unierecht. In lopende strafzaken kan – in afwachting van de beantwoording van de vraag door het Hof van Justitie – worden uitgegaan van dat voorlopige oordeel.

De prejudiciële vragen aan de Hoge Raad

De beschikking van de rechter-commissaris houdt onder meer in:

‘De rechter-commissaris leidt uit de bij de Landeck vordering behorende stukken af dat

verdachte op 19 december 2025 is aangehouden op verdenking van het zich schuldig maken aan een misdrijf als omschreven in artikel 2 onder B Opiumwet juncto artikel 10 lid 4 Opiumwet. De rechter-commissaris begrijpt dat de iPhone van verdachte, althans de iPhone die (vermoedelijk) in gebruik is bij verdachte op 19 december 2025 in beslag is genomen en dat de telefoon is overgedragen aan de digitale recherche voor verder onderzoek.

De officier van justitie acht het noodzakelijk dat onderzoek van gegevens wordt verricht in de inbeslaggenomen iPhone en overweegt in de Landeck vordering dat van de gegevens in de iPhone reeds een kopie is gemaakt. In het proces-verbaal aanvraag is daarover opgenomen:

“Er is – vanwege het spoedeisend belang – reeds een forensische kopie/image gemaakt van betreffende gegevensdrager, bij wijze van bevriezingsmaatregel. Deze Landeck-aanvraag ziet alleen op het verlenen van een machtiging voor het onderzoek aan voornoemde veiliggestelde gegevens.”

Voor het maken van die kopie heeft de officier van justitie derhalve geen machtiging gevorderd.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: HvJ EU) is in de zaak CG t. Bezirkshauptmannschaft Landeck ingegaan op, kort gezegd, de voorwaarden die door het Unierecht worden gesteld aan het verkrijgen van toegang door politiediensten tot de gegevens die zijn opgeslagen op een inbeslaggenomen smartphone. Een belangrijke conclusie van het HvJ EU is dat de mogelijkheid zich toegang te verschaffen tot een smartphone wanneer die toegang tot persoonsgegevens het risico met zich brengt van een (zeer) ernstige inmenging in de grondrechten van de gebruiker van die smartphone alleen toegestaan is als er sprake is van een voorafgaande toetsing door een rechter of een onafhankelijk bestuursorgaan, behalve in naar behoren gemotiveerde spoedeisende gevallen. De Hoge Raad heeft naar aanleiding van de zaak Landeck zijn eigen rechtspraak bijgesteld over het onderzoek aan een smartphone maar zich niet uitdrukkelijk uitgelaten over de vraag of voor het maken van een forensische kopie van een smartphone reeds de toetsing door een onafhankelijk orgaan oftewel een machtiging van de rechter-commissaris is vereist.

In de zaak van verdachte is zoals gezegd een kopie van de iPhone gemaakt en daarvoor is geen machtiging van de rechter-commissaris gevorderd noch verkregen. De kopie is vanwege het spoedeisend belang gemaakt, aldus het proces-verbaal aanvraag. Uit het standpunt van de officier van justitie, zoals opgenomen in bijlage II, leidt de rechter commissaris af dat met dat spoedeisend belang niet wordt gedoeld op de hierboven vermelde uitzondering van de ‘naar behoren gemotiveerde spoedeisende gevallen’. De rechter-commissaris stelt vast dat in de onderhavige strafzaak geen sprake is van een situatie waarin bijvoorbeeld het leven, de

veiligheid of gezondheid van mensen ernstig in gevaar kan worden gebracht en dat aldus om die reden het maken van een kopie van de gegevens geen uitstel kan lijden.

Uit het eerdergenoemde standpunt van de officier van justitie komt, kort gezegd, een aantal technische en juridische overwegingen naar voren die hebben geleid tot een werkwijze waarbij bepaalde – niet bij het opsporingsonderzoek betrokken – politieambtenaren proberen om zo snel als mogelijk gegevens veilig te stellen omdat het risico bestaat dat gegevens verloren gaan terwijl de politieambtenaren die vervolgens de gegevens gaan onderzoeken ten behoeve van het opsporingsonderzoek, pas toegang krijgen tot die gegevens nadat de rechter-commissaris daarvoor een machtiging heeft verstrekt.

De rechter-commissaris vraagt zich af of die benadering, waarbij er enkel een machtiging wordt gevorderd voor het doen van onderzoek in de iPhone maar niet voor het maken van een kopie van die iPhone, in lijn is met het arrest van het HvJ EU en het recht.'

Tegen deze achtergrond heeft de rechter-commissaris de volgende prejudiciële vragen aan de Hoge Raad gesteld:

'1. Is er bij het maken van een kopie van een smartphone – of bij een poging daartoe – in alle gevallen sprake van (volledige en ongecontroleerde) toegang tot persoonsgegevens die het risico van een ernstige of zelfs zeer ernstige inmenging in de grondrechten van de betrokkene met zich meebrengt, waarvoor volgens het arrest van het Hof van Justitie van 4 oktober 2024 (zaak C-548/21, CG t. Bezirkshauptmannschaft Landeck) een voorafgaande machtiging van de rechter-commissaris is vereist of kan met de hiervoor genoemde werkwijze worden geoordeeld dat dat risico voldoende wordt ingeperkt zodat voor het maken van een kopie geen machtiging is vereist?

2. Indien met de hiervoor genoemde werkwijze het risico op ernstige of zelfs zeer ernstige inmenging in de grondrechten onvoldoende wordt ingeperkt en er dus in alle gevallen sprake is van toegang tot persoonsgegevens welke toegang een voorafgaande machtiging vereist, laat het Nederlandse wettelijke stelsel van strafvordering toe dat de rechterlijke toetsing en dus een machtiging – voor het maken van een kopie – in spoedeisende gevallen achterwege kan blijven?

3. Indien vraag 2 bevestigend wordt beantwoord, wat dient te worden verstaan onder spoedeisende gevallen en waarin onderscheiden spoedeisende gevallen zich van gevallen van dringende noodzaak waarin een mondelinge machtiging – die achteraf aan het papier wordt toevertrouwd – kan worden gevorderd?

4. Indien een voorafgaande machtiging is vereist, wat is dan het gevolg van het ontbreken van

een rechterlijke machtiging voor het maken van een kopie voor de door de rechter-commissaris te nemen beslissing op de vordering tot het verlenen van een machtiging voor het onderzoek aan de gegevens?'

7. Verzoek om een prejudiciële beslissing van het Hof van Justitie van de Europese Unie

Hoewel de Hoge Raad – met het oog op lopende zaken – een voorlopig oordeel heeft gegeven over de eerste door de rechter-commissaris gestelde prejudiciële vraag, kan niet worden gezegd dat redelijkerwijs geen twijfel kan bestaan over de manier waarop deze vraag moet worden beantwoord, en ook niet dat deze vraag in de rechtspraak van het Hof van Justitie een eenduidige beantwoording heeft gevonden. Zoals nader is uiteengezet, is het daarom aangewezen een prejudiciële vraag te stellen aan het Hof van Justitie in verband met de in dit arrest besproken rechtsvragen, om een antwoord te kunnen geven op de eerste prejudiciële vraag die is gesteld door de rechter-commissaris.

De prejudiciële vraag aan het Hof van Justitie luidt:

Staat het Unierecht – in het bijzonder Richtlijn (EU) 2016/680 van het Europees Parlement en de Raad van 27 april 2016 betreffende de bescherming van natuurlijke personen in verband met de verwerking van persoonsgegevens door bevoegde autoriteiten met het oog op de voorkoming, het onderzoek, de opsporing en de vervolging van strafbare feiten of de tenuitvoerlegging van straffen, en betreffende het vrije verkeer van die gegevens en tot intrekking van Kaderbesluit 2008/977/JBZ van de Raad – eraan in de weg dat na de inbeslagneming van (een digitale-gegevensdrager of geautomatiseerd werk, waaronder) een smartphone een (voor mensen niet leesbare en niet analyseerbare) kopie van de inhoud van de smartphone wordt gemaakt (of een poging daartoe wordt ondernomen) zonder dat aan het maken van die kopie of de poging daartoe een rechterlijke toetsing voorafgaat?

Alvorens verder te beslissen verzoekt de Hoge Raad het Hof van Justitie van de Europese Unie uitspraak te doen over de hiervoor vermelde vraag.

Beslissing

De Hoge Raad houdt iedere verdere beslissing aan totdat het Hof van Justitie van de Europese Unie naar aanleiding van het bovenomschreven verzoek uitspraak zal hebben gedaan.

Instantie: Hoge Raad
Datum uitspraak: 06-10-2026
ECLI: ECLI:NL:HR:2026:1615

Zaaknummer: 26/00575
Rechters: M.J. Borgers, A.L.J. van Strien, T. Kooijmans, C.N. Dalebout en F. Posthumus
Wetsartikelen: art. 553 Sv

RECHTSPRAAK

Bewijsklachten.

Bewijsklachten.

Beoordeling van het derde en het vierde door de advocaat De Koning voorgestelde cassatiemiddel en van het eerste door de advocaat Spong voorgestelde cassatiemiddel

Het derde door de advocaat De Koning voorgestelde cassatiemiddel en het eerste door de advocaat Spong voorgestelde cassatiemiddel klagen dat de bewezenverklaring van feit 2, voor zover die betrekking heeft op het handelen 'ter bedrieglijke verkorting' van de rechten van de schuldeisers van de rechtspersoon, niet uit de bewijsvoering kan worden afgeleid. Het vierde door de advocaat De Koning voorgestelde cassatiemiddel klaagt in de kern over de bewezenverklaring voor zover deze inhoudt dat de verdachte feitelijk leiding heeft gegeven aan het onder 2 bewezenverklaarde.

De bewezenverklaring van het onder 2 tenlastegelegde en de bewijsoverwegingen van het hof zijn weergegeven in de conclusie van de advocaat-generaal onder 18 en 19.

De cassatiemiddelen leiden niet tot cassatie. De redenen daarvoor staan vermeld in de conclusie van de advocaat-generaal onder 22, 23 en 25.

Beoordeling van het vijfde door de advocaat De Koning voorgestelde cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt dat in de cassatiefase de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) is overschreden omdat de stukken te laat door het hof zijn ingezonden.

Het cassatiemiddel is gegrond. Bovendien doet de Hoge Raad uitspraak nadat meer dan twee jaren zijn verstreken na het instellen van het cassatieberoep. Dit alles brengt mee dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM is overschreden. Dit moet leiden tot vermindering van de opgelegde gevangenisstraf van 30 maanden.

Beslissing

De Hoge Raad:

- vernietigt de uitspraak van het hof, maar uitsluitend wat betreft de duur van de opgelegde gevangenisstraf;

- vermindert deze in die zin dat deze 29 maanden beloopt;

- verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad
Datum uitspraak: 06-10-2026
ECLI: ECLI:NL:HR:2026:1620
Zaaknummer: 24/02737
Rechters: M.J. Borgers, A.L.J. van Strien en F. Posthumus
Advocaten: Koning, A.M. A.M. Koning en G. Spong
Wetsartikelen: art. 341 onder a Sr

RECHTSPRAAK

Bewijsklacht.

Bewijsklacht.

Beoordeling van het eerste cassatiemiddel

Het cassatiemiddel komt op tegen de bewezenverklaring onder 1 primair en klaagt onder meer over het oordeel van het hof dat de verdachte als pleger kan worden aangemerkt van het 'opzettelijk voorhanden hebben' van accijnsgoederen als bedoeld in artikel 5 lid 1, aanhef en onder b, in samenhang met artikel 97 van de Wet op de accijns.

Op grond van artikel 97 in samenhang met artikel 5 lid 1, aanhef en onder b, Wet op de accijns kan degene worden bestraft die 'opzettelijk' een accijnsgoed dat niet overeenkomstig de bepalingen van de Wet op de accijns in de heffing is betrokken, 'voorhanden heeft'. Op deze strafbaarstelling zijn gelet op artikel 91 van het Wetboek van Strafrecht ook de bepalingen van dat wetboek over deelneming aan strafbare feiten van toepassing, zodat ook personen strafrechtelijk aansprakelijk kunnen zijn die op een andere manier dan als pleger betrokken zijn bij het overtreden van het in artikel 5 lid 1, aanhef en onder b, Wet op de accijns opgenomen verbod.

Het in artikel 97 Wet op de accijns bedoelde opzet moet allereerst zijn gericht op het voorhanden hebben van een accijnsgoed. Daarnaast moet dat opzet erop zijn gericht dat dit goed niet overeenkomstig de bepalingen van de Wet op de accijns in de heffing is betrokken. Onder dit opzet is ook voorwaardelijk opzet begrepen. Dat voorwaardelijk opzet is aanwezig als de verdachte bewust de aanmerkelijke kans heeft aanvaard dat dat gevolg – zoals hier: het voorhanden hebben van een niet overeenkomstig de wet in de heffing betrokken accijnsgoed – zal intreden (vgl. HR 25 maart 2003, ECLI:NL:HR:2003:AE9049 en HR 29 mei 2018, ECLI:NL:HR:2018:718).

Voor de uitleg van de termen 'voorhanden hebben' in artikel 5 lid 1, aanhef en onder b, Wet op de accijns is van belang dat de tekst en de totstandkomingsgeschiedenis van die wet geen aanwijzing bevatten dat daaraan een andere betekenis moet worden toegekend dan aan de termen 'voorhanden hebben' in artikel 2 lid 1, onder b, (omschrijving van het belastbare feit)

en in artikel 51 lid 1, onder b, van die wet (aanwijzing schuldenaren ter zake van dat belastbare feit).

In de arresten van 29 april 2022, ECLI:NL:HR:2022:659 en 20 februari 2026, ECLI:NL:HR:2026:282 heeft de Hoge Raad uiteengezet dat in het geval dat voor goederen accijns op grond van artikel 2 lid 1, onder b, Wet op de accijns is verschuldigd, artikel 51 lid 1, aanhef en onder b, Wet op de accijns als belastingplichtige aanwijst zowel 'de persoon die de accijnsgoederen voorhanden heeft' als 'enig ander persoon die bij het voorhanden hebben betrokken is' en dat met die bepaling uitvoering is gegeven aan wat artikel 8 lid 1, aanhef en onder b, van Richtlijn 2008/118/EG van de Raad van 16 december 2008 houdende een algemene regeling inzake accijns en houdende intrekking van richtlijn 92/12/EEG, Pb 2009, L 9 (oud) (hierna: Richtlijn 2008/118/EG) voorschrijft. Artikel 51 lid 1, aanhef en onder b, Wet op de accijns moet daarom overeenkomstig die richtlijnbepaling worden uitgelegd.

De Hoge Raad heeft in het arrest van 29 april 2022, ECLI:NL:HR:2022:659 verder overwogen – met verwijzing naar het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 10 juli 2021, zaak C-279/19, ECLI:EU:C:2021:473 (WR) – dat het begrip 'de persoon die de accijnsgoederen voorhanden heeft' als bedoeld in artikel 8 lid 1, aanhef en onder b, Richtlijn 2008/118/EG in het gewone spraakgebruik ziet op een persoon die deze goederen fysiek tot zijn beschikking heeft. Daarbij is niet relevant of de betreffende persoon een recht of enig belang kan doen gelden met betrekking tot die goederen en ook niet of deze persoon weet of redelijkerwijs had behoren te weten dat voor die goederen accijns wordt verschuldigd (vgl. rechtsoverweging 2.4.1 en 2.4.2).

Het hof heeft voor de toepassing van artikel 97 Wet op de accijns tot uitgangspunt genomen dat als degene die 'voorhanden heeft' in de zin van artikel 5 lid 1, aanhef en onder b, Wet op de accijns ook moet worden aangemerkt degene die 'betrokken is bij het voorhanden hebben' van accijnsgoederen die niet overeenkomstig de bepalingen van de Wet op de accijns in de heffing zijn betrokken. Daarbij heeft het hof kennelijk aansluiting gezocht bij de in artikel 51 lid 1, aanhef en onder b, Wet op de accijns aangewezen personen van wie accijns kan worden geheven ter zake van het belastbare feit 'voorhanden hebben'. Gelet op wat onder 2.4 is overwogen, getuigt dat van een onjuiste rechtsopvatting omdat met de termen 'voorhanden hebben' in artikel 5 lid 1, aanhef en onder b, Wet op de accijns hetzelfde is bedoeld als met de termen 'voorhanden hebben' in artikel 2 lid 1, onder b, Wet op de accijns en laatstbedoelde bepaling (ter uitvoering van het bepaalde in artikel 7 lid 2, onder b, Richtlijn 2008/118/EG) niet omvat de termen 'betrokken zijn bij het voorhanden hebben'. Met artikel 97 Wet op de accijns wordt dus niet strafbaar gesteld 'het betrokken zijn bij het voorhanden hebben' van accijnsgoederen die niet overeenkomstig de Wet op de accijns in de heffing zijn betrokken.

Voor zover het cassatiemiddel hierover klaagt, is het terecht voorgesteld.

Dat leidt echter niet tot cassatie. Daarvoor is van belang dat het hof onder meer heeft vastgesteld dat (i) op 3 oktober 2018 in een loods een illegale productielijn voor sigaretten is aangetroffen met onveraccijnsde tabaksproducten die niet waren voorzien van accijnszegels, waaronder 1.692.500 sigaretten en 1680 kilogram rooktabak, (ii) de verdachte economisch eigenaar is van deze loods, die zich bevindt direct achter zijn woonhuis, (iii) de verdachte deze loods van 6 september 2018 tot 3 oktober 2018 niet heeft verhuurd, en (iv) de verdachte in diezelfde periode toegang had tot alle ruimten van de loods en ook tijdens die periode in de loods is geweest.

Deze vaststellingen – in samenhang met de in cassatie niet bestreden veroordeling van de verdachte voor de onder 2 subsidiair tenlastegelegde medeplichtigheid in de vorm van het opzettelijk gelegenheid verschaffen tot het vervaardigen van accijnsgoederen (tabaksproducten) buiten een accijnsgoederenplaats, door de ruimte in de loods ter beschikking te stellen waar dat vervaardigen plaatsvond – dragen de bewezenverklaring voor zover die inhoudt dat de verdachte op 3 oktober 2018, de dag waarop de niet in de heffing betrokken tabaksproducten in de betreffende ruimte van de loods zijn ontdekt, die tabaksproducten fysiek tot zijn beschikking en zodoende voorhanden heeft gehad in de zin van artikel 5 lid 1, onder b, Wet op de accijns. Ook heeft het hof daaruit kunnen afleiden dat de verdachte 'minstgenomen bewust de aanmerkelijke kans heeft aanvaard om de onveraccijnsde tabaksproducten op 3 oktober 2018 voorhanden te hebben', en dat de verdachte dus het in artikel 5 lid 1, aanhef en onder b, Wet op de accijns opgenomen verbod opzettelijk in de zin van artikel 97 Wet op de accijns heeft overtreden.

Instantie: Hoge Raad
Datum uitspraak: 06-10-2026
ECLI: ECLI:NL:HR:2026:1619
Zaaknummer: 24/02636
Rechters: M.J. Borgers, E.N. Punt en R. Kuiper
Advocaten: R.J. Baumgardt en M. van Berlo
Wetsartikelen: art. 97 Wet op de accijns en art. 5 Wet op de accijns

RECHTSPRAAK

Kon het hof oordelen dat de vervolging voor de overtreding geen betrekking heeft op ‘hetzelfde feit’ als waarvoor eerder aan de verdachte een verzuimboete is opgelegd?

Kon het hof oordelen dat de vervolging voor de overtreding geen betrekking heeft op ‘hetzelfde feit’ als waarvoor eerder aan de verdachte een verzuimboete is opgelegd?

Beoordeling van het eerste cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt over de beslissing van het hof om het openbaar ministerie ontvankelijk te verklaren in de vervolging. Het doet daartoe onder meer een beroep op artikel 243 lid 2 en 255 lid 1 van het Wetboek van Strafvordering (hierna: Sv) in samenhang met artikel 50 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest).

Het gaat in deze zaak om een fiscale strafzaak waarin het hof heeft vastgesteld dat aan de verdachte, voorafgaand aan zijn strafrechtelijke vervolging, al verzuimboetes zijn opgelegd in verband met het niet voldoen aan de verplichting tot het betalen van omzetbelasting. De tenlastelegging en de bewezenverklaring houden in dat de verdachte kwartaalaangiften omzetbelasting heeft gedaan, maar dat hij deze omzetbelasting niet op aangifte heeft voldaan. Het hof heeft het openbaar ministerie ontvankelijk verklaard in de vervolging en heeft in dat verband geoordeeld dat de vervolging voor overtreding van artikel 69a lid 1 van de Algemene Wet inzake Rijksbelastingen (hierna: AWR) niet betrekking heeft op ‘hetzelfde feit’ in de zin van artikel 255 lid 1 Sv als waarvoor eerder aan de verdachte een verzuimboete op grond van artikel 67c AWR is opgelegd. Daarbij heeft het hof onder meer betrokken dat artikel 69a AWR een opzetvereiste kent en de in dit artikel genoemde maximumstraf van zes jaren gevangenisstraf in aanzienlijke mate verschilt van de bestuurlijke boete die ten hoogste is gesteld op overtreding van artikel 67c AWR. Daarnaast heeft het hof bij de straftoemeting betrokken dat de bestuursrechtelijke fiscale wetgeving in een geval als dit voldoende andere mogelijkheden biedt om de gedragingen van de verdachte te sanctioneren en op grond daarvan geoordeeld dat aan de verdachte geen (aanvullende) straf of maatregel zal worden

opgelegd.

De Wet op de omzetbelasting 1968 geeft uitvoering aan de Richtlijn 2006/112/EG betreffende het gemeenschappelijk stelsel van belasting over toegevoegde waarde (BTW-richtlijn 2006). Nu de verdachte wordt vervolgd voor, kort gezegd, het niet nakomen van aangifteverplichtingen inzake de omzetbelasting, is met deze strafvervolging sprake van het ten uitvoer brengen van het Unierecht in de zin van artikel 51 lid 1 Handvest. In deze procedure kan daarom een beroep worden gedaan op het Handvest.

Zowel in de rechtspraak van de Hoge Raad over artikel 68 Sr en 255 lid 1 Sv als in de rechtspraak van het Hof van Justitie staat het ne bis in idem-beginsel centraal. Dit beginsel beschermt tegen onevenredige bestraffing en een ongerechtvaardigde cumulatie van procedures. Dat dit beginsel zowel een nationaalrechtelijke als een Unierechtelijke uitwerking kent, betekent niet dat de inhoud van het begrip 'hetzelfde feit' in artikel 68 Sr en 255 lid 1 Sv samenvalt met – en moet worden afgestemd op – de betekenis van het begrip 'hetzelfde delict' in artikel 50 Handvest. Daarmee houdt verband dat artikel 50 Handvest een eigen beperkingssystematiek kent via artikel 52 Handvest. Dat sprake is van 'hetzelfde delict' als bedoeld in artikel 50 Handvest, betekent namelijk niet zonder meer dat een herhaalde berechting of bestraffing van een bepaalde gedraging in strijd is met het Handvest. De nationaalrechtelijke bepalingen waarin het ne bis in idem-beginsel tot uitdrukking komt, kennen echter niet zo'n beperkingssystematiek. Het oordeel dat sprake is van 'hetzelfde feit' leidt er bij de toepassing van artikel 68 Sr en 255 lid 1 Sv (in beginsel) toe dat een herhaalde berechting of bestraffing niet is toegestaan.

Het vorenstaande doet er niet aan af dat de strafrechter in zaken die binnen de werkingssfeer van het Handvest vallen, niet alleen zal moeten nagaan of strafrechtelijke vervolging verenigbaar is met artikel 68 Sr en artikel 255 lid 1 Sv, maar ook – als artikel 68 Sr en/of artikel 255 lid 1 Sv niet al aan die vervolging in de weg staan – onder ogen moet zien of strafrechtelijke vervolging en bestraffing te verenigen zijn met artikel 50 in samenhang met artikel 52 Handvest en, zo ja, welke straf in het licht van een eventuele cumulatie van procedures nog passend is. In dat verband is het volgende van belang.

Met betrekking tot de vervolgingsbeslissing geldt dat in fiscale zaken waarin zowel de oplegging van een bestuurlijke boete als een strafrechtelijke afdoening openstaat, de beleidsregels in het Protocol aanmelding en afdoening van fiscale delicten en delicten op het gebied van douane en toeslagen (Protocol AAFD 2023; Stcrt. 2023, 16878) ertoe strekken dat afstemming plaatsvindt tussen de Belastingdienst en het openbaar ministerie over de te kiezen afdoeningsmodaliteit(en). Hoewel het protocol dat niet expliciet bepaalt, moet dit protocol zo worden toegepast dat afstemming ook plaatsvindt in gevallen waarin het gaat om

gedragingen die (deels) dezelfde materiële feiten betreffen als bedoeld in de weergegeven rechtspraak van het Hof van Justitie. Hiermee wordt tegengegaan dat strafrechtelijke vervolging plaatsvindt als met (uitsluitend) bestuursrechtelijke handhaving kan worden volstaan. Ook afgezien van in beleidsregels neergelegde (afstemmings)voorschriften kan het aangewezen zijn dat afstemming plaatsvindt om te voorkomen dat een cumulatie van procedures plaatsvindt die in het licht van de uit het Handvest voortvloeiende vereisten niet kan worden gerechtvaardigd. Als in feitelijke instantie het verweer wordt gevoerd dat de beslissing tot strafrechtelijke vervolging niet in overeenstemming met de op grond van artikel 50 Handvest geldende vereisten voor onderlinge afstemming is genomen en dat daarom het openbaar ministerie niet-ontvankelijk moet worden verklaard in de vervolging, zal de rechter hierop gemotiveerd moeten beslissen. Die motivering kan in cassatie worden getoetst.

Daarnaast geldt in zaken waarin sprake is van een (tweede) vervolging, terwijl (i) de verdachte al eerder in een straf- of bestuursrechtelijke procedure is bestraft voor gedragingen die (deels) dezelfde materiële feiten als bedoeld in de rechtspraak van het Hof van Justitie betreffen, maar (ii) geen sprake is van een vervolging voor 'hetzelfde feit' in de zin van artikel 68 Sr en/of artikel 255 lid 1 Sv, dat de strafrechter zich bij de strafoplegging ervan zal moeten vergewissen dat de nadelen die de verdachte als gevolg van de beide procedures lijdt niet onevenredig zijn. (Vgl. HR 23 maart 2021, ECLI:NL:HR:2021:387, rechtsoverweging 3.3.3. Zie in een iets ander verband ook HR 18 december 2018, ECLI:NL:HR:2018:2350, rechtsoverweging 2.4 en HR 15 maart 2022, ECLI:NL:HR:2022:364, rechtsoverweging 4.2.3.) Hiervan zal uit de motivering van de (eventuele) strafoplegging moeten blijken.

Voor zover aan het cassatiemiddel de opvatting ten grondslag ligt dat, in het geval dat een bestuurlijke boete is opgelegd, voor de inhoud van het begrip 'hetzelfde feit' in artikel 255 lid 1 Sv aansluiting moet worden gezocht bij de betekenis van het begrip 'hetzelfde delict' in artikel 50 Handvest, faalt het gelet op wat is overwogen.

De toelichting op het cassatiemiddel bevat het verzoek om een prejudiciële vraag te stellen aan het Hof van Justitie over de uitleg van artikel 50 Handvest. Gelet op wat is overwogen, kan de opgeworpen vraag worden beantwoord aan de hand van – in het bijzonder – de rechtspraak van het Hof van Justitie. Er bestaat dan ook geen aanleiding voor het stellen van een prejudiciële vraag aan het Hof van Justitie.

Ambtshalve beoordeling van de uitspraak van het hof

De Hoge Raad doet uitspraak nadat meer dan twee jaren zijn verstreken na het instellen van het cassatieberoep. Dat brengt mee dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele

vrijheden is overschreden. In het licht van de omstandigheid dat de verdachte strafbaar is verklaard maar dat geen straf of maatregel is opgelegd, volstaat de Hoge Raad met het oordeel dat de redelijke termijn is overschreden, en is er geen aanleiding om aan dat oordeel enig ander rechtsgevolg te verbinden.

Beslissing

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad
Datum uitspraak: 06-10-2026
ECLI: ECLI:NL:HR:2026:1578
Zaaknummer: 24/01620
Rechters: A.L.J. van Strien, C.N. Dalebout, T.B. Trotman, H.G. Sevenster en M.J. Borgers
Advocaten: A.J.C. Perdaems en D.C. Molenaars
Wetsartikelen: art. 243 Sv, art. 255 lid 1 Sv, art. 69a lid 1 AWR en art. 68 Sr

RECHTSPRAAK

Kon het hof oordelen dat voor het opzettelijk voorhanden hebben van accijnsgoederen als bedoeld in artikel 97 jo. 5 lid 1 aanhef en onder b van de Wet op accijns voldoende is ‘dat een persoon opzettelijk betrokken raakt bij het voorhanden hebben’?

Kon het hof oordelen dat voor het opzettelijk voorhanden hebben van accijnsgoederen als bedoeld in artikel 97 jo. 5 lid 1 aanhef en onder b van de Wet op accijns voldoende is ‘dat een persoon opzettelijk betrokken raakt bij het voorhanden hebben’?

Beoordeling van de cassatiemiddelen

De cassatiemiddelen klagen over (de motivering van) de bewezenverklaring.

De bewezenverklaring en de bewijsvoering van het hof zijn weergegeven in de conclusie van de advocaat-generaal onder 5 en 6.

Voor zover het eerste cassatiemiddel klaagt over het oordeel van het hof dat voor het opzettelijk voorhanden hebben van accijnsgoederen zoals bedoeld in artikel 97 in samenhang met artikel 5 lid 1, aanhef en onder b, van de Wet op de accijns voldoende is ‘dat een persoon opzettelijk betrokken raakt bij het voorhanden hebben’, is het terecht voorgesteld. De redenen daarvoor staan vermeld in het arrest dat de Hoge Raad vandaag heeft uitgesproken in de zaak 24/02636, ECLI:NL:HR:2026:1619. Dat leidt echter niet tot cassatie. De redenen daarvoor staan vermeld in de conclusie van de advocaat-generaal onder 29, 30 en 32.

Ook de verder in de cassatiemiddelen aangevoerde klachten over de uitspraak van het hof leiden niet tot cassatie. De redenen daarvoor staan vermeld in de conclusie van de advocaatgeneraal onder 37 tot en met 39, 52, 54 en 55.

Ambtshalve beoordeling van de uitspraak van het hof

De Hoge Raad doet uitspraak nadat meer dan twee jaren zijn verstreken na het instellen van het cassatieberoep. Dat brengt mee dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden is overschreden. Dit moet leiden tot vermindering van de opgelegde gevangenisstraf van 24 maanden, waarvan 6 maanden voorwaardelijk, met een proeftijd van 2 jaren.

Beslissing

De Hoge Raad:

- vernietigt de uitspraak van het hof, maar uitsluitend wat betreft de duur van de opgelegde gevangenisstraf;

- vermindert deze in die zin dat deze 23 maanden en 2 weken, waarvan 6 maanden voorwaardelijk met een proeftijd van 2 jaren beloopt;

- verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad
Datum uitspraak: 06-10-2026
ECLI: ECLI:NL:HR:2026:1626
Zaaknummer: 24/02638
Rechters: M.J. Borgers, E.N. Punt en R. Kuiper
Wetsartikelen: art. 5 Wet op de accijns

RECHTSPRAAK

Kon het hof oordelen dat voor het opzettelijk voorhanden hebben van accijnsgoederen als bedoeld in artikel 97 jo. 5 lid 1 onder b Wet op de accijns voldoende is ‘dat een persoon opzettelijk betrokken raakt bij het voorhanden hebben’?

Kon het hof oordelen dat voor het opzettelijk voorhanden hebben van accijnsgoederen als bedoeld in artikel 97 jo. 5 lid 1 onder b Wet op de accijns voldoende is ‘dat een persoon opzettelijk betrokken raakt bij het voorhanden hebben’?

Beoordeling van de cassatiemiddelen

De cassatiemiddelen klagen over (de motivering van) de bewezenverklaring.

De bewezenverklaring en de bewijsvoering van het hof zijn weergegeven in de conclusie van de advocaat-generaal onder 5 en 6.

Voor zover het eerste cassatiemiddel klaagt over het oordeel van het hof dat voor het opzettelijk voorhanden hebben van accijnsgoederen zoals bedoeld in artikel 97 in samenhang met artikel 5 lid 1, aanhef en onder b, van de Wet op de accijns voldoende is ‘dat een persoon opzettelijk betrokken raakt bij het voorhanden hebben’, is het terecht voorgesteld. De redenen daarvoor staan vermeld in het arrest dat de Hoge Raad vandaag heeft uitgesproken in de zaak 24/02636, ECLI:NL:HR:2026:1619. Dat leidt echter niet tot cassatie. De redenen daarvoor staan vermeld in de conclusie van de advocaat-generaal onder 29, 30 en 32.

Ook de verder in de cassatiemiddelen aangevoerde klachten over de uitspraak van het hof leiden het niet tot cassatie. De redenen daarvoor staan vermeld in de conclusie van de advocaat-generaal onder 37 tot en met 39, 52, 54 en 55.

Ambtshalve beoordeling van de uitspraak van het hof

De Hoge Raad doet uitspraak nadat meer dan twee jaren zijn verstreken na het instellen van het cassatieberoep. Dat brengt mee dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden is overschreden. Dit moet leiden tot vermindering van de opgelegde gevangenisstraf van 24 maanden, waarvan 6 maanden voorwaardelijk, met een proeftijd van 2 jaren.

Beslissing

De Hoge Raad:

- vernietigt de uitspraak van het hof, maar uitsluitend wat betreft de duur van de opgelegde gevangenisstraf;

- vermindert deze in die zin dat deze 23 maanden en 2 weken, waarvan 6 maanden voorwaardelijk met een proeftijd van 2 jaren beloopt;

- verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad
Datum uitspraak: 06-10-2026
ECLI: ECLI:NL:HR:2026:1627
Zaaknummer: 24/02639
Rechters: M.J. Borgers, E.N. Punt en R. Kuiper
Wetsartikelen: art. 97 Sv